

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Ing. et Ing. R. V., Ph.D.**, bytem P., zast. JUDr. Hanou Němečkovou, advokátkou v Praze 1, Panská 895/6, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, Generální ředitelství cel, Praha 4, Budějovická 7, o přezkum rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 19.5.2015 č.j. 18753-5/2015-900000-302, t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel (dále též „žalovaný“) ze dne 19.5.2015 č.j. 18753-5/2015-900000-302 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 26.2.2015 č.j. 4514/2015-900000-405.7 (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“) a kterým bylo zároveň potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo vyhověno žalobcově žádosti o přiznání nároku na opětující se plnění spočívající v nevyplacené části základního tarifu náležejícího pro služební hodnost rada a nevyplaceného zvláštního příplatku, a to včetně úroků z prodlení ode dne 1.4.2013, tedy od plánovaného obsazení volného služebního místa ve služební hodnosti rada u Policie České republiky (dále již „*policie*“) na jejím Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování.

Žalobce v podané žalobě nejprve připomněl svou přihlášku do výběrového řízení na obsazení služebního místa rady odboru mezinárodní spolupráce a metodiky Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality (dále „výběrové řízení“) a dopis o svém nezařazení do výběrového řízení ze dne 19.2.2014. Dále připomněl svou žádost o náhradu škody ze dne 19.12.2014 a skutečnost, že splnil veškeré zákonné podmínky podle ust. § 22 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), přičemž zákon o služebním poměru podle něho nestanoví, že uchazeč o služební místo musí být držitelem osvědčení o oprávnění přístupu k utajované informaci, neboť takové oprávnění lze získat výlučně tehdy, je-li příslušník ustanoven na služební místo, pro něž je oprávnění požadováno. Žalobce odkázal na znění ust. § 11 odst. 1 a § 94 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o ochraně utajovaných informací“). Poukázal na odmítnutí své žádosti prvostupňovým rozhodnutím, podané odvolání a v něm obsažené námitky, mj. na to, že nebylo porušeno jen ust. § 22 odst. 2 zákona o služebním poměru, ale rovněž ust. § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, že požadavek způsobilosti přístupu k utajované informaci je tzv. dalším odborným požadavkem, přičemž v tomto směru odkázal na ust. § 19 odst. 2 zákona o služebním poměru a na skutečnost, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům podle ust. § 174 zákona o služebním poměru.

Žalobce v podané žalobě dále namítal, že žalovaný nesprávně uvedl, že žalobce ve výběrovém řízení neuspěl, že proto nebyl na dané služební místo ustanoven a že na tomto místě službu nevykonával, a proto se nemůže domáhat proplácení složek služebního příjmu místa z uvedeného služebního místa. Žalobce uvedl, že se jedná o odlišnou situaci, neboť v rozporu s právní úpravou vůbec nebyl do výběrového řízení připuštěn, přičemž nelze vyloučit, že by se umístil jako první v pořadí účastníků, a právě proto mu titul na náhradu škody vznikl. Žalobce odkázal na ust. § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníku porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby.

Podle žalobce žalovaný opomněl kogentní charakter právní úpravy služebního poměru i to, že příslušné oprávnění může příslušník získat až tehdy, je-li na služební místo ustanoven. Žalobce podotkl, že žalovaný zřejmě za legální považuje nastavení pravidel tak, aby zvýhodňovaly některé z uchazečů stanovením nezákonné podmínky, což otevírá prostor pro zvlášť při výběru uchazečů o služební místo.

Žalobce namítl nepochopení konstrukce zákona o služebním poměru žalovaným. Podle žalobce není rozhodování služebních funkcionářů jednoho bezpečnostního sboru o právech a povinnostech vzniklých v jiném bezpečnostním sboru nic neobvyklého. Žalobce konstatoval, že zákon o služebním poměru zakotvil tzv. prostupnost bezpečnostních sborů a uvedl k tomu příklady. Z pohledu ustanovení předmětného zákona je podle žalobce zcela lhostejné, v jakém bezpečnostním sboru příslušník vykonává službu, vždy je k rozhodování o věcech jeho služebního poměru příslušný jen ten funkcionář, v jehož pravomoci je příslušník v době rozhodování.

Žalovaný podle žalobce chybně nedovodil, že žalobce je příslušníkem Celní správy České republiky (dále „*celní správa*“), jemuž zaměstnavatel, tj. Česká republika, jehož jménem služební funkcionář jedná, způsobil škodu nezákonným jednáním ať už jakéhokoli funkcionáře v souvislosti s jeho služebním poměrem k tomuto zaměstnavateli. Ve chvíli, kdy žalobce projevil zájem o obsazení služebního místa v policii, služební funkcionář má ve vztahu k němu oprávnění a povinnosti vyplývající ze žalobcovy projevené žádosti o zařazení do výběrového řízení. Až do žalobcova ustanovení na služební místo v policii však služební funkcionář policie není oprávněn rozhodovat ve věcech jeho služebního poměru, neboť do té doby je jím služební funkcionář celní správy. Žalobce poukázal na obecné skutečnosti týkající se převedení příslušníka jiného sboru k celní správě a související pravomoci služebních funkcionářů dotčených bezpečnostních sborů. Uvedl, že jednotlivé bezpečnostní sbory nemají právní subjektivitu a opětovně odkázal na to, že služební poměr příslušníka je jednáním v rámci státně služebního vztahu ke státu, nikoli k bezpečnostnímu sboru.

Žalobce se vyjádřil k doporučení žalovaného, aby uplatnil škodu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti žalobce namítl, že škoda mu vznikla ze služebního poměru ke státu, nikoli při výkonu státní moci, a proto se podle něho náhrada škody vzniklá při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním řídí ustanoveními zákona o služebním poměru.

Žalobce namítl skutečnost, že se nepostupovalo podle ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, což sám žalovaný ostatně potvrdil ve vztahu k namítanému porušení ust. § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.

Závěrem žalobce uvedl, že obě správní rozhodnutí (tzn. napadené i prvostupňové) nesplňují podmínky v § 181 odst. 2 písm. a) a c) zákona o služebním poměru, že služební funkcionář nevycházel ze zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, že si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, že nerespektoval procesní práva žalobce a dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci. Žalobce proto navrhl, aby Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) napadené rozhodnutí zrušil a uložil bezpečnostnímu sboru povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí se žalobními námitkami, trvá na tom, co již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, a odkázal na svou předchozí argumentaci. Ohradil se proti tvrzení žalobce, že dne 19.12.2014 žalobce požádal ředitele Celního úřadu pro hlavní město Prahu o náhradu škody, neboť tímto podáním se žalobce obrátil na generálního ředitele Generálního ředitelství cel s několika žádostmi, přičemž v jedné z nich uplatnil ušlý peněžitý nárok ze služebního poměru. Právě s přihlédnutím k formulaci a odůvodnění prvotní žádosti žalobce, které neobsahovalo zmínku o požadovaném plnění jako o náhradě škody, se žalovaný, který v napadeném rozhodnutí rozvinul úvahy správního orgánu prvního stupně, nejdříve v napadeném rozhodnutí správně zabýval, zda žalobci nějaký

upíraný doplatek služebního příjmu náleží či nikoli. Žalovaný s odkazem na zásadu, podle níž je příslušník odměňován podle svého skutečného zařazení, dospěl k závěru, že žalobci nárok na vyšší služební příjem nevznikl, neboť aby takový nárok měl, musel by na vyšší služební místo, o které se ucházel ve výběrovém řízení, být skutečně ustanoven. Žalovaný poukázal na skutečnost, že se žalobce žádným ze svých podání a s odkazem na vady výběrového řízení nikdy nedomáhal zpětného ustanovení na obsazované služební místo, protože právě jen takový postup by mohl vést k tomu, že by mu požadovaný vyšší služební příjem mohl být doplacen. Bez toho žalobci podle názoru žalovaného oprávněně náleží služební příjem ve výši, v jaké mu byl stanoven v dané době platebním výměrem.

Tvrzení žalobce, že by se v případě ponechání ve výběrovém řízení mohl umístit jako první v pořadí uchazečů o obsazované služební místo, je podle žalovaného pro jeho případný nárok na náhradu škody způsobené eventuálně nezákonným postupem policie zcela nedostatečné a z takové možnosti nelze vůbec dovozovat nárok na související služební příjem ani ve formě náhrady škody. Žalovaný poukázal na absenci příčinné souvislosti mezi vznikem škody a postupem v daném výběrovém řízení a na skutečnost, že žalobce nesplňoval nezbytný další odborný požadavek stanovený pro předmětné služební místo, a proto nelze stanovit, že by i v případě úspěchu ve výběrovém řízení byl na služební místo ustanoven. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí vyjádřil názor o nemožnosti služebních funkcionářů celní správy rozhodovat vůči žalobci o náhradě škody způsobené případným nezákonným postupem policie.

Žalovaný namítá, že žalobce přehlíží znění ust. § 19 odst. 2 zákona o služebním poměru, které na žalobce nelze vztáhnout kvůli odbornému požadavku jako jednoznačné podmínky pro ustanovení příslušníka na dotčené služební místo. Bez splnění požadavku nemohl být žalobce na místo ustanoven, což bylo důvodem vyřazení z výběrového řízení, když v přihlášce ze dne 12.2.2013 uvedl, že Národní bezpečnostní úřad ukončí řízení o vydání osvědčení ve lhůtě dvou měsíců, přičemž žalovaný podotkl, že datum plánovaného obsazení služebního místa byl stanoven již na 1.4.2013.

Žalovaný v reakci na žalobcovu interpretaci odůvodnění napadeného rozhodnutí podotkl, že smyslem dotčeného konstatování bylo upozornit na možné odlišnosti výběrových řízení vzhledem k objektivním odlišnostem obsazovaných služebních míst.

K argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí žalovaný podotkl, že policie ve vztahu k žalobci nevystupovala jako „jeho“ bezpečnostní sbor a při odhlédnutí od absence příčinné souvislosti k eventuální škodě nemohlo ani dojít při výkonu služby v rámci služebního poměru u tohoto bezpečnostního sboru. Policie vůči žalobci vystupovala mimo žalobcův služební poměr v celní správě, a proto byl napadeným rozhodnutím odkázán na případné uplatnění nároku na náhradu škody jinou formou.

Jelikož předmětem řízení o žádosti žalobce bylo ryze posouzení právních otázek, neopatřování dalších podkladů, se kterými by musel být žalobce před vydáním rozhodnutí povinně seznámen, neznamenalo podle žalovaného rezignaci služebních funkcionářů na

povinnosti zakotvené v ust. § 174 odst. 1 písm. b) či § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí není nezákonné, a navrhl, aby městský soud žalobu zamítl.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou a krátce před nařízením jednání i doplněním žaloby, Zopakoval, že byl z výběrového řízení vyloučen v rozporu s právními předpisy. Opětovně se vyjádřil k osvědčení o oprávnění k přístupu k utajované informaci, které lze podle něho získat pouze tehdy, je-li příslušník ustanoven na služebním místě, kde je oprávnění požadováno, a vysvětlil důvod, proč u něho probíhala příslušná prověrka.

Při jednání před městským soudem žalobce i žalovaný setrvali na svých argumentech vyjádřených již v žalobě a vyjádření k ní. Při jednání bylo k důkazu přečteno žalobcovo vysvědčení č. 4336/93 ze dne 15.6.1993 z odborného celního kursu, který absolvoval s prospěchem prospěl a v němž složil odbornou celní zkoušku, a to s převážně výbornými studijními výsledky. Po zhodnocení tohoto listinného důkazu však městskému soudu nezbyvá než konstatovat, že vysvědčení sice svědčí o studijních schopnostech žalobce, avšak vysvědčení samotné nemá přímou souvislost s předmětem projednávané věci, tedy přezkumem napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

Městský soud na základě podané žaloby a po jejím projednání přezkoumal napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Žalobu neshledal důvodnou.

Městský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, vycházel především z dotčených zákonných ustanovení a ze spisového materiálu předloženého žalovaným, jakož i z průběhu soudního jednání a zjištění učiněných při něm.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru vyjadřuje služební místo organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka.

Podle ust. § 19 odst. 2 zákona o služebním poměru (nestanoví-li tento zákon jinak) musí příslušník pro služební místo, na které je ustanoven, splňovat vedle stupně vzdělání též požadavek oboru nebo zaměření vzdělání, jsou-li pro služební místo stanoveny, další odborný požadavek a jiný zvláštní požadavek, jestliže je pro toto místo stanoven. Obor nebo zaměření vzdělání nemusí splňovat občan při přijetí do služebního poměru, jestliže nejde o přijetí do služebního poměru na základě výběrového řízení podle ust. § 22 odst. 4 cit. zákona. Další odborný požadavek, nejde-li o odborný požadavek, bez jehož splnění nelze na služební místo

ustanovit, nemusí občan splňovat při přijetí do služebního poměru a příslušník při ustanovení na jiné služební místo podle § 25 odst. 1 až 4, § 26 odst. 1, 2 a 4 a § 27 cit. zákona nebo po vynětí ze zálohy.

Podle ust. § 19 odst. 5 zákona o služebním poměru se dalším odborným požadavkem pro účely tohoto zákona rozumí požadavek na užší vymezení odborné způsobilosti pro služební místo.

Podle ust. § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru se jiným zvláštním požadavkem pro účely tohoto zákona rozumí způsobilost zdravotní, fyzická nebo osobnostní.

Zákon o služebním poměru stanoví v § 22 odst. 2 upravujícím výběrové řízení na služební místo, že do výběrového řízení se může přihlásit příslušník, který má služební hodnost o jeden stupeň nižší, než je služební hodnost požadovaná pro volné služební místo, vykonává službu v bezpečnostním sboru, jehož služební funkcionář výběrové řízení vyhlásil, nebo vykonává službu v jiném bezpečnostním sboru. Příslušník musí splňovat stupeň vzdělání a obor nebo zaměření vzdělání, jestliže jsou stanoveny pro služební místo, dobu trvání služebního poměru pro služební hodnost a podle závěru služebního hodnocení musí dosahovat alespoň velmi dobrých výsledků ve výkonu služby.

Zákon o služebním poměru představuje komplexní úpravu práv služebního poměru sjednocující do značné míry dříve roztržštěné pojetí služebního poměru pro jednotlivé bezpečnostní sbory včetně zajištění operativní průchodnosti mezi jednotlivými bezpečnostními sbory.

Městský soud má shodně se žalovaným za to, že ten, kdo stojí v čele bezpečnostního sboru, jedná a rozhoduje jménem státu ve věcech služebního poměru příslušníků tohoto sboru a jen ve vztahu k tomuto sboru včetně posuzování případně požadované náhrady škody podle ust. § 98 zákona o služebním poměru u příslušníků bezpečnostních sborů. Jinými slovy, resp. slovy napadeného rozhodnutí služební funkcionář jednoho bezpečnostního sboru nemůže rozhodovat o věcech služebního poměru příslušníka jiného bezpečnostního sboru, jediné s výjimkou věcí v rámci naplnění principu tzv. průchodnosti služebních poměrů ve smyslu ust. § 20 zákona o služebním poměru. U celní správy jako jednoho z bezpečnostních sborů České republiky proto nelze uplatňovat náhradu škody z titulu odpovědnosti policie, která je organizačně jiným bezpečnostním sborem České republiky. Uvedený závěr vyplývá ze standardních subordinačních vztahů, jež jsou nezbytné a samozřejmé pro výkon státní správy v rámci dané soustavy správních orgánů včetně bezpečnostního sboru, a vyplývá nejen ze zákona o služebním poměru, ale i konkrétně pro oblast celní správy ze zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Neplatí tak bez dalšího, že za případné pochybení jednoho bezpečnostního sboru odpovídá jiný bezpečnostní sbor, ve kterém dotčená osoba jako její příslušník vykonává službu, jak tvrdí žalobce. Postupem žalovaného ani správního orgánu prvního stupně nebyla nijak způsobena škoda nezákonným jednáním, neboť žalobce neprokázal příčinnou souvislost

mezi vyřazením z výběrového řízení u policie a jednáním celní správy ani údajně vzniklou škodu, přičemž ani případná, tvrzená škoda nevznikla z jeho služebního poměru u celní správy. Celní správa neporušila právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, takže nedošlo k naplnění podstaty obecné odpovědnosti podle ust. § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru za škodu způsobenou příslušníku sboru, tedy žalobci.

Městský soud souhlasí s obecně vyřčenou tezí žalovaného, že žalobci, pokud se cítil být poškozen postupem policie, jehož zákonnost a správnost či nesprávnost nepřísluší posuzovat ani městskému soudu v tomto přezkumném řízení, ani celní správě, umožňoval mu právní řád postupovat jinou právní cestou než požadavkem vůči celní správě, jistěže za předpokladu, že by prokázal škodu způsobenou orgány policie v jejich úředním postupu při výkonu veřejné moci.

Pokud jde o stěžejní námitku žaloby, tedy námitku tvořící první žalobní bod, lze odpověď na ni shrnout tak, že žalovaný nezpůsobil ani nezapříčinil to, že byl žalobce vyřazen z možnosti účasti na výběrovém řízení u policie, přičemž ve shodě se žalovaným lze konstatovat, že nelze dokonce s jistotou ani dovodit, že by byl ve výběrovém řízení úspěšný a umístil by se na prvním místě. Navíc lze poukázat i na ust. § 23 odst. 4 zákona o služebním poměru, podle něhož může být výběrové řízení ukončeno se závěrem, že žádný z účastníků výběrového řízení není vhodný pro obsazované volné služební místo. Námitka, že u policie na rozdíl od celní správy se vyžaduje nebo vyžadovala podmínka oprávnění přístupu k utajovaným informacím v režimu „důvěrné“ již při vstupu do výběrového řízení, je pro probíhající přezkum irelevantní, přestože městský soud vnímá skutečnost, že právě tato žalobcova námitka je ústředním bodem jeho odškodňovací žádosti a že o této skutečnosti není v podstatě mezi účastníky sporu.

Námítky druhého a třetího žalobního bodu, tedy námítky, že žalobci nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí a že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno krátce po uplynutí pořádkové zákonné lhůty, jsou ve světle verdiktu týkajícího se prvního žalobního bodu marginální. I kdyby soud připustil jejich částečnou důvodnost, tedy že prvostupňový orgán mohl ex offio shromáždit ještě další podklady a že skutečně došlo k několikanásobnému zpoždění při vydání prvostupňového rozhodnutí (pomineme-li možnost prodloužení lhůty na 60 dnů), jednalo by se v tomto konkrétním případě o procesní nedostatek, který by jednoznačně neměl vliv na zákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, posuzováno optikou ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.

Městský soud uzavírá právní posouzení žalobcovy věci ve shodě s tím, jak je učinil žalovaný služební funkcionář v napadeném rozhodnutí, které městský soud považuje za úplné v tom smyslu, že se v něm žalovaný dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, a které považuje i za věcně správné a argumentačně přesvědčivé. Žalovaný proto důvodně potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které byť relativně stručně, ale právně rovněž přesně reagovalo na žalobcovu žádost ze dne 19.12.2014, označenou pořadím (ii).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobci, jehož žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, nelze z důvodu procesního neúspěchu v řízení přiznat náhradu nákladů řízení. Žalovaný účastník, který měl ve věci plný úspěch, se práva na náhradu nákladů řízení před soudem vzdal, resp. výslovně konstatoval, že ji neuplatňuje.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení, a to ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. listopadu 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu